

Arrest

nr. 91 799 van 20 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat R. JESPERS en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Mongoolse nationaliteit en bent u afkomstig uit de hoofdstad Ulaanbaatar. Op 2 oktober 2000 diende u in België een eerste asielaanvraag in onder de naam M.S.(...), geboren te Ulaanbaatar (Mongolië) op 20 september 1979. U verklaarde toen Mongolië ontvlucht te zijn na er problemen te hebben gekend die verband hielden met uw lidmaatschap van de Mongools Nationaal Democratische Partij. Op 29 november 2000 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken hierin een beslissing tot weigering van verblijf genomen (bijlage 26bis),

welke op 19 december 2000 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd. Op 19 juli 2011 diende u in België een tweede asielaanvraag in en dit onder de naam M.B.(...), geboren te Ulaanbaatar Mongolië op 20 september 1978. U stelde bij uw vorige asielaanvraag op aangeven van anderen zowel over uw identiteit als uw asielrelaas gelogen te hebben. U verklaarde tevens in december 2003 na uw weigeringsaanvraag in het kader van uw eerste asielaanvraag in België in Frankrijk asiel te hebben aangevraagd. U wachtte evenwel het resultaat van deze asielaanvraag niet hebben af en verbleef toen ook niet in Frankrijk. U verklaarde tevens ergens eind december 2004 of januari 2005 België verlaten te hebben en naar Mongolië teruggekeerd te zijn. Daar leerde u uw huidige echtgenote, D.N.(...), alias T.T.(...) (O.V. 5.013.833), kennen. In 2006 begon u in Mongolië te werken voor het bedrijf M.(...), gespecialiseerd in het maken van souvenirs en geschenkartikelen. Na enige tijd schipte u het in dit bedrijf tot uitvoerend directeur. De eigenaar van het bedrijf was B.B.(...). Op uw persoonlijke bankrekening bij de Khan Bank werden sinds 2007-2009 geregeld grote sommen geld, afkomstig van verschillende bedrijven waarmee u zaken deed, gestort. U haalde dit geld cash af en stuurde het op naar China, of wisselde het in andere munten, of gaf het rechtstreeks aan de eigenaar van uw bedrijf. Het ging hier om frauduleuze praktijken. In november 2010 werd u een eerste keer informeel benaderd door een ambtenaar van de anti-corruptiedienst. U kreeg te horen dat zijn dienst over voldoende bewijzen beschikte om u in verdenking te stellen voor financiële fraude. U kreeg hierbij te horen dat u dit kon vermijden door hen informatie te geven over B.B.(...) en zijn zakencontacten in China en Mongolië. Hij toonde u de bewijzen die hij in zijn bezit had en bleek tevens op de hoogte van de praktijken via uw persoonlijke bankrekening bij de Khan Bank. Ongeveer een week later werd u op straat in de buurt van uw werk door diezelfde ambtenaar opgewacht. Hij vroeg u om concrete informatie over B.B.(...) en de bedrijven en contacten waarmee hij samenwerkte. U beantwoordde de vragen die u kon beantwoorden. Hierna begon u zich ongerust te maken over wat B.B.(...) u zou aandoen moest hij dit te weten komen. In maart 2011 hoorde u B.B.(...) aan de telefoon tegen iemand zeggen dat een medewerker van jullie bedrijf informatie aan de autoriteiten had gegeven. U voelde zich hierna niet langer op uw gemak. U vermoedde dat uw baas u verdacht. U begon rond april 2011 ook te merken dat een zekere Z.(...), een crimineel die in het verleden reeds voor B.B.(...) werkte, u in de gaten hield. U vreesde zowel de anti-corruptiedienst, dat zij u in beschuldiging zouden stellen voor financiële fraude, als B.B.(...) en besloot daarom het land te verlaten. Midden mei 2011 verliet u samen met uw echtgenote en kinderen Mongolië. Via de Russische Federatie en Polen reisden jullie naar België. Op 31 mei 2011 kwamen jullie in België aan en op 19 juli 2011 vroegen u en uw echtgenote hier elk voor de tweede keer asiel aan. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: twee boekjes van uw sociale verzekering; de Mongoolse identiteitskaarten en rijbewijzen van u en uw echtgenote; kopies van een deel van de paspoorten van u en uw gezinsleden; documenten in verband met uw visumaanvraag voor Polen; treintickets tot Irkutsk; een kopie van een bankuittreksel; een bewijs van uw verblijf in een hotel in Irkutsk; twee spaarboekjes; een bankcheque en twee medailles en drie getuigschriften van 20 jaar democratie in Mongolië.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet hebt aangetoond dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

Vooreerst dienen er bemerkingen gemaakt te worden bij het feit dat u bij uw eerste asielaanvraag gebruik maakte van valse identiteitsgegevens en een vals vluchtrelaas. U verklaarde toen immers M.S.(...) te heten geboren te Ulaanbaatar (Mongolië) op 20 september 1979 en gaf daarnaast te kennen Mongolië ontvlucht te zijn na er problemen te hebben gekend die verband hielden met uw lidmaatschap van de Mongools Nationaal Democratische Partij. U gaf deze fraude toe ten overstaan van het Commissariaat-generaal tijdens uw tweede asielaanvraag en gaf als verklaring hiervoor dit toen gedaan te hebben omdat anderen u dit aangeraden hadden te doen. Deze uitleg volstaat evenwel niet ter verantwoording van deze ernstige en intentionele misleiding van de Belgische autoriteiten (CGVS, p. 2). Bovendien minimaliseerde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal deze identiteitsfraude door erop te wijzen dat u bij uw vorige asielaanvraag enkel uw voornaam had ingekort en het geboortjaar had gewijzigd (CGVS, p. 2). Wanneer men asiel aanvraagt in een bepaald land mag redelijkerwijze verwacht worden dat de asielzoeker op zijn minst en ten allen tijde een waarheidsgetrouwe getuigenis aflegt omtrent de elementaire gegevens van de asielaanvraag en dat de asielzoeker in kwestie daarbij het onthaalland ook daadwerkelijk in vertrouwen neemt en gelooft in mogelijke bescherming.

Voorts dient er op gewezen te worden dat u al van 31 mei 2011 in België verblijft, maar pas op 19 juli 2011 in België een asielaanvraag hebt ingediend. Dit kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is niet uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn (8 werkdagen) deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. U gaf bovendien aan dat het initieel enkel uw bedoeling was naar België te komen. U besliste pas na uw aankomst in België, ergens begin juli 2011, om hier ook opnieuw asiel aan te vragen. U gaf aan deze beslissing genomen te hebben omdat u hier illegaal woonde en werkte, waardoor u niet over enige documenten beschikte, alsook dat u uw kinderen naar school moest/wou sturen (CGVVS, p. 4). Als verklaring voor haar laattijdige asielaanvraag beaamde ook uw echtgenote tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat jullie aanvankelijk slechts het idee hadden hier illegaal te wonen, maar doordat jullie geen geld hadden en u en uw echtgenote jullie kinderen wensten in te schrijven op school, alsnog beslisten hier asiel aan te vragen (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 4). Dit wijst er op dat u initieel niet van plan was om de bescherming van de Belgische autoriteiten in te roepen, maar doet eerder vermoeden dat u hier gewoon een verblijfsrecht tracht te verwerven. De laattijdigheid van uw asielaanvraag doet dan ook zeer sterk afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Wat betreft de door u aangehaalde vluchtmotieven, meer bepaald de problemen die u zou gekend hebben met de anti-corruptiedienst en de eigenaar van uw bedrijf, dient tevens gewezen te worden op enkele tekortkomingen in uw relaas. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u de naam niet bleek te kennen van de ambtenaar van de anti-corruptiedienst die u in november 2010 zou benaderd hebben om samen te werken met deze dienst. Gezien het belang van deze zaak voor uw vertrek uit Mongolië, mag verwacht worden dat u hierop kan antwoorden. Uw verklaring dat u ook nooit zijn contactgegevens zou gekregen hebben, is, gezien het feit dat hij u benaderde met als doel informatie van u los te krijgen, op zijn minst opmerkelijk te noemen (CGVS, p. 10). Bevreemdend is voorts dat u, nadat u in november 2010 van een ambtenaar van de anti-corruptiedienst vernam dat u mogelijks in beschuldiging zou gesteld worden voor financiële fraude, naliet om een advocaat te raadplegen. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat iemand die een aanklacht boven het hoofd hangt hiervoor juridische bijstand zoekt. Dat u stelde geen enkel vertrouwen te hebben in het gerecht in Mongolië is geheel onvoldoende ter verantwoording voor uw nalaten ter zake (CGVS, p. 12). Ook dit strekt niet bij tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook opmerkelijk is dat u na november 2010 tot uw vertrek midden mei 2011 op geen enkele wijze meer werd benaderd door voornoemde of andere ambtenaren van de anti-corruptiedienst (CGVS, p. 9). Voorts waren uw verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal over uw betrokkenheid bij financiële fraude georganiseerd door uw baas weinig eenduidig. Zo gaf u aanvankelijk te kennen tot uw contact met deze ambtenaar van de anti-corruptiedienst in november 2010 geen besef te hebben gehad van enige persoonlijke betrokkenheid bij financiële fraude rond het bedrijf waar u werkte. Wat u betreft deed u gewoon wat uw baas u opdroeg, deed u gewoon uw werk. Er werd grote sommen geld op uw persoonlijke rekening gestort die u overschreef naar rekeningen in China of in valuta overmaakte aan uw baas. U stelde zich hier geen verdere vragen bij (CGVS, p. 7, 8 en 11). Naderhand wijzigde u hieraangaand uw verklaringen en stelde u wel degelijk steeds op de hoogte te zijn geweest van fraudepraktijken in uw bedrijf en hier ook bewust als uitvoerende directeur van het bedrijf aan meegewerkt te hebben. U kreeg hiervoor geldelijke en andere materiële extra's van uw werkgever (CGVS, p. 12). Ook is het bevreemdend dat u toen uw problemen met uw baas begonnen, zich niet voor bescherming tot de anti-corruptiedienst wendde. U had immers al met hen samengewerkt door informatie over uw baas door te spelen. Dat u, nadat uw baas er achter was gekomen dat u info doorspeelde, zich niet voor bescherming tot deze overheidsdienst wendde, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Tot slot dient hier nog aan toegevoegd te worden dat u ook geen enkel overtuigend document voorlegt van de door u ingeroepen problemen met deze anti-corruptiedienst en/of B.B.(...). Dit totale gebrek aan overtuigende bewijsstukken zet de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling. Gezien bovenstaande vaststellingen maakt u het CGVS onmogelijk om een correct beeld te kunnen vormen van uw problemen en uw directe vluchtaanleiding. Hierdoor kan er geen correcte inschatting worden gemaakt van uw eventuele nood aan bescherming zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie en uw eventueel risico op het lopen van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien werd vastgesteld dat u en uw familieleden Mongolië hebben verlaten met gebruik van jullie eigen paspoorten en legaal bekomen visums. Dit breekt verder het geloof in uw verklaring dat u omwille van fraude vervolgd zou worden door de Mongoolse

autoriteiten af. Gelet op voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vluchtmotieven.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De door u bijgebrachte documenten vermogen niet de minste afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. De Mongoolse identiteitskaarten en rijbewijzen van u en uw echtgenote, alsook de kopie van een deel van de paspoorten van u en uw gezinsleden en documenten bevestigen de identiteit van u en uw familieleden maar hebben geen betrekking op de door u aangehaalde vluchtmotieven. De door u neergelegde sociale verzekeringsboekjes, twee spaarboekjes, kopie bankuittreksel, bankcheque, medailles en getuigschriften van 20 jaar democratie in Mongolië, bevestigen uw beroepsactiviteiten tot uw vertrek naar België en financiële situatie. Geen van deze documenten vermag uw betrokkenheid bij financiële fraude in het bedrijf M.(...) of uw beweerde problemen met B.B.(...) op een overtuigende wijze te staven. Dat er grote sommen geld op uw persoonlijke rekening bij Khan Bank werden gestort, zegt niets over de achterliggende redenen en motieven voor deze stortingen.

Ook inzake de asielaanvraag van uw echtgenote, D.N.(...), alias T.T.(...), heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker duidt "De BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en armoedebestrijding, toegevoegd aan de minister van Justitie" aan als tweede verwerende partij.

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). De in het verzoekschrift aangeduide tweede verwerende partij kan niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze de enige verwerende partij.

De loco verschijnende advocaat verzoekt de zaak uit te stellen vermits de advocaat van verzoekers de datum van de zitting uit het oog verloren had. De Raad meent dat dit geen reden tot uitstel is en stelt ook vast dat verzoeker en een loco advocaat aanwezig zijn.

2.2. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag), artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) evenals een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, het hoorrecht en de artikelen 8 en 23 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: procedurerichtlijn).

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig steunen op een *“schending van de beginselen van behoorlijk bestuur”* zonder te concretiseren welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en op welke manier de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden.

De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Verzoeker kan aldus niet dienstig de schending van het hoorrecht aanvoeren.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing ten onrechte verscheidene argumenten aanhaalt die aan zouden tonen dat hij geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zou hebben in zijn land van herkomst. Verzoeker poogt de motieven van de bestreden beslissing vervolgens één voor één te weerleggen.

Wat betreft de valse identiteitsgegevens die verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag gebruikte stelt verzoeker dat hij op geen enkel ogenblik de intentie gehad heeft de Belgische autoriteiten te misleiden. Verzoeker zou op advies van andere asielzoekers een deel van zijn voornaam weggelaten hebben en zijn geboortjaar gewijzigd hebben. Verzoeker meent dat er meer begrip opgebracht mag worden voor iemand die alles achtergelaten heeft wegens gegronde vrees voor vervolging en tegelijk door iedereen aangemoedigd werd om zijn identiteit te veranderen. De onduidelijkheid die verzoeker onbewust creëerde moet volgens hem volledig begrepen worden in zijn onzekere zoektocht naar bescherming tegen de dreigingen uit verschillende hoeken.

De Raad meent dat dit rekening houdend met het feit dat de eerste asielaanvraag van 2000 dateert en geen verband heeft met de huidige aanvraag een overtuigend motief is.

2.4. Wat betreft het feit dat verzoeker een tijd gewacht heeft alvorens asiel aan te vragen in België, meent verzoeker vast te stellen dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met wat verzoeker heeft verhaald.

Verzoeker benadrukt dat hij met zijn gezin naar België gekomen is om een veilig oord te zoeken omdat zijn daden op het bedrijf van B.B.(...) hem blijven achtervolgen en hij met zijn rug tegen de muur staat omdat hij enerzijds gechanteerd zou worden door de autoriteiten in zijn land van herkomst en hij anderzijds een machtig man verraden had.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zich op een verklaring van zijn echtgenote baseert om te stellen dat zij aanvankelijk van plan waren illegaal te verblijven in België. Verzoekers echtgenote stelde: *"(...)Mijn man wilde hier eerst in het zwart wonen, maar wij wilden onze kinderen inschrijven op school(...)".* Verzoeker meent dat de commissaris-generaal zijn echtgenote verkeerd heeft begrepen. Hij heeft een korte periode illegaal gewerkt, maar heeft niet de intentie gehad om illegaal te blijven in België. Hij stelt dat hij beseftte dat hij geen baat had bij illegaal werken en is van mening dat zijn foute beslissing de toekomst van zijn kinderen niet mocht schaden, daarom heeft hij asiel aangevraagd. Verzoeker meent verder dat nalatigheid van hem met betrekking tot het indienen van een asielaanvraag, niet te maken heeft met het idee om illegaal te wonen. Verzoeker stelt ook verklaard te hebben dat de tolk verkeerd vertaald heeft (gehoor Commissariaat-generaal p. 4).

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter, d) van de vreemdelingenwet : *« De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;»

De Raad meent dat de door verzoeker aangehaalde redenen niet overtuigen. Indien verzoeker niet de intentie had om illegaal te blijven in België en hij bescherming wenste te vragen aan de Belgische overheden was er geen reden om twee maanden te wachten. Verzoeker duidt alleszins geen overtuigende reden aan en stelt zelf dat hij nalatig was.

Verzoeker haalt bovendien de procedurerichtlijn aan dat in artikel 8 stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat asielverzoeken niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat ze niet zo snel mogelijk zijn ingediend.

Wat dit betreft wijst de Raad erop dat de asielaanvraag van verzoeker niet geweigerd wordt louter op de grond dat hij laattijdig is ingediend. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat er meerdere motieven zijn. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Verzoeker citeert vervolgens het artikel 23 lid 2 van deze richtlijn, dat handelt over de redelijke termijn voor procedure voor toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus:

"(...)2. De lidstaten zorgen ervoor dat een dergelijke procedure zo spoedig mogelijk wordt afgerond, onverminderd een behoorlijke en volledige behandeling.

De lidstaten zorgen ervoor dat, indien er binnen zes maanden geen besluit kan worden genomen, de asielzoeker:

a) in kennis wordt gesteld van het uitstel, of

b) op zijn verzoek informatie ontvangt over het tijdsbestek waarbinnen het besluit over zijn verzoek te verwachten valt. Die informatie vormt voor de lidstaat geen verplichting ten aanzien van de betrokken asielzoeker om binnen dat tijdsbestek een besluit te nemen.(...)"

Verzoeker meent dat de motivering van de bestreden beslissing aldus niet afdoende is en de richtlijn schendt.

De Raad merkt hier opdat deze bepaling van richtlijn 2005/85/EG door het Koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omgezet werd in Belgisch recht. Artikel 23/1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt:

"(...)Art. 23/1. Indien er binnen zes maanden na de indiening van de asielaanvraag geen beslissing werd genomen door de Commissaris-generaal ontvangt de asielzoeker op zijn verzoek informatie over het tijdsbestek waarin hij een beslissing over zijn aanvraag kan verwachten. De bepalingen betreffende de kennisgevingen bepaald in de artikelen 7 en 8 zijn hier van toepassing.(...)"

De Raad wijst erop dat verzoeker geenszins verzocht heeft informatie te krijgen over het tijdsbestek waarin hij een beslissing kan verwachten over zijn asielaanvraag.

De aangehaalde bepaling van richtlijn 2005/85/EG werd omgezet in het Belgisch recht, waardoor deze niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. De verzoekende partij beroept zich op geen dergelijke schending. De schending ervan kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.5. De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).dat

2.6. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing:

2.6.1. Met betrekking tot het feit dat verzoeker geen overtuigende documenten kan neerleggen, wijst verzoeker erop dat B.B.(...) zijn bevoegdheden, vlak na zijn ontmoeting met de ambtenaar van de anti-corruptiedienst, beperkt heeft (gehoor Commissariaat-generaal p. 9). Verzoeker voelde zich steeds in de gaten gehouden, zodat hij niet kon riskeren om documenten uit het bedrijf te halen. Verder wijst verzoeker erop dat hij geen officiële ontmoeting gehad heeft met de ambtenaar van de anti-corruptiedienst, zodat hij hiervan ook geen documenten kan voorleggen.

Daar waar verzoeker stelt dat zijn werkgever B.B.(...) zijn bevoegdheden, vlak na zijn ontmoeting met de ambtenaar van de anti-corruptiedienst, beperkt heeft (gehoor Commissariaat-generaal p. 9) vindt dit geen steun in het administratief dossier.

Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt dat hij de naam van de ambtenaar van de anti-corruptiedienst niet kent, herhaalt verzoeker dat deze geen contactgegevens heeft meegedeeld. Verder houdt de bestreden beslissing geen rekening met het feit dat verzoeker in paniek was toen hij door deze ambtenaar geconfronteerd werd en dat verzoeker niet in een positie verkeerde om veel informatie te bekomen van deze ambtenaar.

De Raad stelt vast dat verzoeker vaag is met betrekking tot zijn contacten met de anti-corruptiedienst. Verzoeker had volgens zijn verklaringen geen contactgegevens, maar kreeg wel de naam van de betrokken rechercheur. Deze naam is hij vergeten (gehoor, p. 10). Hij nam na november 2010 geen contacten op met de anti-corruptiedienst of rechercheur, werd zelf niet in beschuldiging gesteld en weet niet of iemand onder meer op basis de gegevens die hij meedeelde in verdenking gesteld werd. Verzoeker overtuigt in deze niet.

Verzoeker stelt eveneens dat de bestreden beslissing onterecht opwerpt dat hij na november 2010 niet meer benaderd werd door de ambtenaren van de anti-corruptiedienst. Hij stelt dat hij al verklaarde dat hij geen vertrouwen meer had in de dienst en dat hij geen contact opzocht met de dienst omdat een aantal prominente medewerkers zelf opgepakt waren omdat zij blijkbaar ook van financiële fraude verdacht werden (gehoor, p. 10).

Buiten het feit dat leden van de anti-corruptiedienst opgepakt werden weet verzoeker niet waarom slechts *“ze zouden schijnt ook verdacht worden van financiële fraude”*. Ook hier is verzoeker vaag en weinig overtuigend. Hij legt ook geen bewijs voor van deze zaak die hij op TV gezien zou hebben en een algemene bekendheid zou hebben.

Verzoeker stelt geen advocaat geraadpleegd te hebben omdat hij geen vertrouwen heeft in het juridische systeem in zijn land van herkomst. Verzoeker stelt dat hij uit ervaring weet dat de uitkomst van een juridisch geding afhankelijk is van het vermogen. Verzoeker zou geen juridische bijstand hebben kunnen krijgen omdat er verwacht wordt heel het verhaal te vertellen en B.B.(...) is een zeer invloedrijk figuur, zodat verzoeker dit niet kon riskeren. De bestreden beslissing houdt volgens verzoeker geenszins rekening met deze gegevens.

De Raad merkt op dat een advocaat geen actor van bescherming is volgens 48/5 §2 van de vreemdelingenwet. De Raad meent dat dit een overtoollig motief is.

De bestreden beslissing wijst er terecht op dat verzoeker niet eenduidig was wat zijn kennis van de frauduleuze praktijken via zijn persoonlijke rekening in opdracht van zijn werkgever: *“Voorts waren uw verklaringen afgelegd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal over uw betrokkenheid bij financiële fraude georganiseerd door uw baas weinig eenduidig. Zo gaf u aanvankelijk te kennen tot uw contact met deze ambtenaar van de anti-corruptiedienst in november 2010 geen besef te hebben gehad van enige persoonlijke betrokkenheid bij financiële fraude rond het bedrijf waar u werkte. Wat u betreft deed u gewoon wat uw baas u opdroeg, deed u gewoon uw werk. Er werd grote sommen geld op uw persoonlijke rekening gestort die u overschreef naar rekeningen in China of in valuta overmaakte aan uw baas. U stelde zich hier geen verdere vragen bij (CGVS, p. 7, 8 en 11). Naderhand wijzigde u hieraangaand uw verklaringen en stelde u wel degelijk steeds op de hoogte te zijn geweest van fraudepraktijken in uw bedrijf en hier ook bewust als uitvoerende directeur van het bedrijf aan meegewerkt te hebben.”*

De Raad meent dat hieruit blijkt dat verzoeker volgens zijn verklaringen wist dat hij meewerkte aan frauduleuze praktijken, onder meer belastingontduiking (gehoor, p. 11). Verzoeker maakt de aangehaalde feiten met betrekking tot de anti-corruptiedienst niet aannemelijk. Verzoeker is ook bijzonder vaag met betrekking tot de problemen die hij met zijn werkgever zou kunnen krijgen. Hij maakt ook deze problemen met zijn werkgever niet aannemelijk. Uit het rekeninguittreksel blijkt dat grote tot mei 2011 grote bedragen gestort werden op de rekening van verzoeker. Dit wijst niet op problemen met zijn werkgever vanaf maart 2011.

Wat de tolk betreft wijst de Raad erop dat uit het verslag van het gehoor niet op te maken is dat verzoeker daadwerkelijke problemen heeft ondervonden met betrekking tot de vertalingen. Hoewel verzoeker tijdens het interview tweemaal opmerkte dat de tolk hem niet begreep, wijst de Raad erop dat uit het verslag blijkt dat verzoeker weldegelijk kon antwoorden op de gerichte vragen. Verder wijst de Raad erop dat de protection-officer (hierna: PO) aan het einde van het gehoor vraagt of verzoeker nog opmerkingen over de tolk heeft, waarop verzoeker antwoordt: *“Het is ok; goed”*. De Raad meent dat

hieruit af te leiden is dat de vertaling tijdens het gehoor al bij al goed verlopen is, zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en vertaalproblemen aanhalen om de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te weerleggen.

2.6.2. Ten slotte stelt verzoeker dat de commissaris-generaal geen enkel onderzoek heeft gevoerd met betrekking tot het fenomeen corruptie in verzoekers land van herkomst. Verzoeker citeert vervolgens een passage van februari 2011 van op de website van "Vluchtelingenwerk Vlaanderen". Vervolgens verwijst verzoeker naar een rapport van USAID van 2005 (stuk 2) waarin gesteld wordt dat corruptie in Mongolië niet te stoppen is en dat de meest problematische corruptie zich voordoet op het elite-niveau. De economische elite zou zo invloedrijk zijn dat ze de autoriteiten en de politie in hun belang kunnen controleren. Verzoeker stelt tot slot nog dat de situatie ondertussen niet verbeterd is, zoals blijkt uit het rapport van "Transparency International" dat verzoeker bij het verzoekschrift heeft neergelegd (stuk 3).

De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

2.7. Verzoeker meent tot slot dat de motivering van de bestreden beslissing geen motivering bevat wat de subsidiaire bescherming betreft.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen. Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Het middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS